

Predikan i Kindaholms församling 2015 av Tobias Bäckström

Fastlagssöndagen

”Kärlekens väg”

Jes 52:13-15

1 Kor 13:1-13

Luk 18:31-43

Ps: 135, 673, 45, 784, 10

Den blinde satt vi vägen och tiggde. Vi vet inte hur många år han suttit där och tiggat, kanske han inte visste det själv. Och framförallt så visste han inte att han egentligen hela tiden suttit och väntat på Jesus. Uppenbarligen hade han hört hans namn, och han hade hört en del om vad han hade utfört.

Så kan det vara även för många idag. Utan att veta det så väntar man på Jesus, en person som man hört talas om och kanske vet en del om. Vad gör man då när Jesus passerar förbi? Låter man honom passera eller försöker man hejda honom?

När Jesus gick förbi där utanför Jeriko så blev mannens blindhet plötsligt en tillgång. Det var den som drev honom till Jesus.

För vad hade hänt om han hade kunnat se? Då hade han antagligen stått kvar och sett på. Kanske nyfiket, men han hade knappast satsat all sin prestige för att hejda honom och dra hans uppmärksamhet till just honom.

Det var just hans blindhet som fick honom att rusa upp och börja ropa: ”Davids son, förbarma dig över mig.”

”Herre, förbarma dig”, på grekiska: ”*kyrie eleison*”. Detta har man sjungit i början av mässan från äldsta tid. Ursprunget till det har varit tiggarens rop vid vägen. Han sträckte sig mot den som var god och barmhärtig. Men vi är alla i den här tiggarens kläder. När vi ber vårt *Herre förbarma dig, Kriste förbarma dig, Herre förbarma dig*, så faller vi in i samma ordalydelse. Vi ropar det tre gånger, det blir ett rop till den Treenige Guden: Fadern, Sonen och den Helige Ande.

Kyrkan har gjort tiggarens ord till sina egna. Tillsammans med honom vänder vi oss till Jesus som är barmhärtig och ber om läkedom för oss själva, om syn för våra ögon. Kyrkans gudstjänst har formats utifrån enskilda människors möten med Gud i bibeln.

Det gäller alltså att ta chansen! Blindheten hade tvingat honom till ett liv i tiggeri. Det var inte bara en ekonomisk katastrof utan och också en social sådan. Särskilt som det var en utbredd uppfattning på den här tiden att blindhet eller annat handikapp var orsakad av synd.

Men här ser han sin möjlighet, och han förstår att det kanske inte kommer fler möjligheter. Mannen är blind, han hittar förmodligen bara mellan sitt hem och sin tiggarpåsarplats. Någon annanstans skulle han inte kunna ta sig utan ledsagare. Och att sätta igång ett företag att söka upp Jesus skulle förmodligen vara mycket svårt för honom. Det är därför som han är så ihärdig och vägrar att låta sig tystas ner. Han vet att just den här tidpunkten är hans livs chans.

Vi har olika exempel på hur mötet med Jesus kan se ut. Ibland är det Jesus som söker upp och kallar. Här är det den blinde som hejdar Jesus med sina enträgna rop. Ja, det kan ju vara så att vi av en tillfällighet upplever att Jesus passerar förbi, olika pusselbitar i ditt liv pekar åt honom. Och låt honom då inte passera, ta chansen och hejda honom.

Jesus stannar upp och kallar den blinde till sig och frågar: ”Vad vill du att jag ska göra för dig?” Man kan ju faktiskt tycka att Jesus borde ha förstått det. Behövde han höra det från mannen?

Ja, behöver vi komma till Gud med vår bön överhuvudtaget? Gud vet ju redan allt, varför ska vi då be?

Jesus begrep nog vad saken gällde, men han ville att mannen själv skulle formulera det. Genom att jag formulerar det jag vill och önskar så blir mina behov tydliga: framförallt tydliga för mig själv. Mannens blindhet var en ständigt pågående kris för honom, men just detta drev honom till Jesus. Det som för oss är en kris kan för Gud vara en möjlighet.

Den blinde står för oss alla som är helt beroende av Jesus, för våra liv, vår framtid och frälsning. Det finns fysisk blindhet, men det finns också andlig. Jesus kan bota båda sorterna. Men han kan bara göra det om vi förstår att vi är blinda, det är ju bara om vi förstår det som vi får andledning att be om hjälp. Vi måste kunna svara på frågan. ”Vad vill du att jag ska göra för dig?” för att kunna få hjälp. Vi måste veta vad vi vill.

Det finns alltid de som hellre vill vara kvar i sitt andliga mörker, som kanske inte vill se verkligheten. Det kan då kännas mer tryggt att vara kvar i mörkret än att öppna ögon och konfronteras med saker som är obekväma för en.

Men för den blinde som mötte Jesus utanför Jeriko fanns det bara en önskan. Han behövde inte fundera över vad han egentligen ville. Han kände sig själv och sin brist och därmed också sitt behov. ”Herre, gör så att jag kan se igen” blev det omedelbara svaret.

Att se är utomordentligt viktigt i bibeln. Himlen är den plats där vi äntligen får se Gud ansikte mot ansikte. Vi längtar alla efter den omedelbara kontakt med Gud som människan hade i paradiset en gång. Hela den längtan innefattas i den blindes bön: ”Herre, gör så att jag kan se igen.” Det är en bön som vi får göra till vår egen.

Att du har kommit till kyrkan idag är ett uttryck för denna längtan. Vi kan inte öppna våra ögon själva, men det finns en som kan. Du sitter nu vid Vägen. Det är ett uttryck för tro, precis som den blinde trodde på Jesus innan han faktiskt såg honom. Denna tro som drev honom till Jesus och som gjorde att han fick höra honom säga: ”Du kan se igen, din tro har hjälpt dig.”